

peastnud. Agga Zummal ei lasse ennast mitte pilgata, ilma temma abbita ei wõi meie middagi tehha. Mitte kangel weskil majast ellas üks rikkas mees, kellel täis ellamine käes olli. Naest ja lapsi ei poelnud temmal olla; sepärrast sai pärrast temma surma kōik ta warra oksojoni peal ärramūdud. Kōigelt poolt tullid rahwas kokku; Karel tahtis ommale ka tükki põllumaad osta. Kaup läks heaste korda, ja Karel läks omma sõbradega kõrti liku wõtma. Seal sai mõnda juttu adud ja wannad sõbrad tullid kokku. Ühhe laua peal mängiti kaarta, seal tõusis üks mees test üllesse ja läks Kaarli jure pilgates: „Noh! wanna wend,“ ütles ta, „kahheksa aastad polle ja ennam kaartidega teggemist teinud, ja aina kardad neid, agga tänna sa pead meie hulka ollema.“ Kaarli pea olli kange joma ajast sojaks läinud, ta unustas sel silmapilgul omma tõutust ärra, mis ta omma Õnnisteggiiale lubanud, ei ilmas ennam kaarta mängida; ta lastis omma meelt pōrata ja hakkas agga mängima. Jubba

olli tük õhtut läinud ja öiete pimme öues, kui Karel hakkas koju minnema. Mitte kangel weskil maiast olli maantee äres suur kiwimurd. Muudu kui Karel õhtutel koju läks, paistisid küllast tülled, sel ösel agga olli paks uddu, nõnda et ta mitte jalge ette teed ei woinud nähha, weel wähhem tuld küllast. Ta eksis ärra ja läks jedda teed, mis kiwimurdu wiis. Teadmata astus ta kõrge rünka pealt äkkitselt süggawa auku, ühhe samnuga ellust surma. Inimejed, kes seal liggi ellasid, kuulsid üht müddinad, agga arwasid et kaljutükid murren rünkast alla kukkuvad, ja ei märkand ükski watama minna. Jubba hakkas koitma, ja Karel ei olnud weel kōddu, naene, kes kõige õ temma pärrast rahhuta olli, satis sullasid wälja. Agga enne weel kui nemmad minnema saiwad, kandsid jubba kiwimurru tõteggjad möldri furnud kehha maiasse ja rakisid, kus nemmad tedda ollid leidnud. Kui ränk naese ja laste kurbdus olli, wõib iggamees isse mõista. Müüd on jubba wiis aastat sest